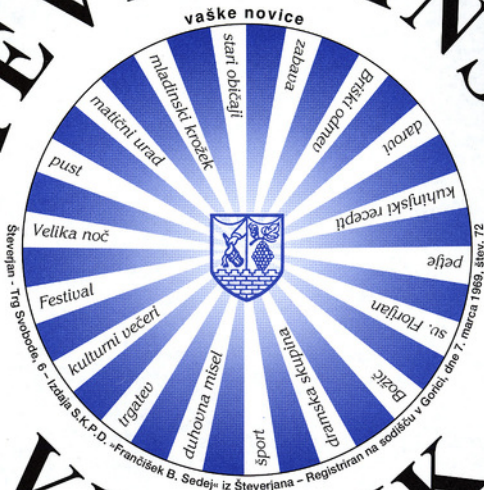

ŠTEVERJANSKI

VESTNIK

OPREMILI: ČLANI DRUŠTVA
 UREDILI: MARJAN DRUPOVKA (glavni urednik), IVAN VOGRIČ,
 ANDREJKA HLEDE, VALENTINA HUMAR, HADRIJANA CORSI,
 SILVANA VOGRIČ, MARTINA HLEDE, ALJOSA DORNI
 EGI HLEDE (odgovorni urednik) - Lasten tisk

Spedizione in Abb. Postale Art. 2 Comma 20/c, Aprile-Giugno 1998 - N°2
 legge 662/1996 - Filiale di Gorizia

Števerjan, April-Junij 1998 Leto XXX

Štev. 2

BLAGOSLOV OBNOVLJENEGA KIPA IN ZNAMENJA MATERE BOŽJE NA BUKOVJU

V soboto, 27. junija 1998, po sv. maši, je števerjanski župnik Anton Lazar blagoslovil na Bukovju obnovljeni kip in kapelico Matere Božje.

Pobuda je prišla s strani nekaterih faranov, ki so hoteli to znamenje obnoviti, zato je to vredno še večje pohvale. Žal ne vemo veliko o tej kapelici razen tega, da je bila sezidana leta 1925 na zemljišču družine Maraž. Nekateri vaščani pravijo, da je tedaj živel v neki baraki na "britofu" neka žena, ki je hotela postaviti znamenje - kapelo v čast Materi Božji v zahvalo za varstvo med prvo svetovno vojno. Ta žena, čigar ime ni znano, je umrla malo pred letom 1925, zato je naročila neki prijateljici ali sorodnici naj izpolni njeno željo. Ta žena je bila Frančiška Humar vd. Škorjanc rojena Karara.

Po blagoslovu je sledil kratek kulturni program, ki so ga oblikovali pevci ter recitatorji. Črveni pevski zbor se je pod vodstvom Hermana Srebrnič predstavil s štirimi Marijinimi pesmimi.

Mladi recitatorji Tadej Lango ter Tamara in Valentina Šuligoj, so prebrali nekaj pesmic v čast Mariji; Martina Valentinčič in Irena Bednarich sta program zaključili z branjem odlomkov iz črtice Emiljana Cevka Znamenje.

Slovesnost se je zaključila ob zvokih pesmi Je mrak končan (J. Hladnik). Sledila je družabnost na "borjaču" družine Maraž.

MARTINA HLEDE

Kapelica na Bukovju, s kipom Marije z Jezuškom v naročju, je bila postavljena leta 1925 v zahvalo za prejete dobrote.

Od takrat so se k njej zatekali domačini s prošnjami, predvsem v težkih časih vojne.

Na pobudo in s sodelovanjem nekaterih vaščanov je bila obnovljena in blagoslovljena dne, 27. junija 1998.

... O, znamenje sredi vasi, preprosto, lepo znamenje, ki posvečuješ delo človeških rok in povzdiguješ očete in matere v svečenike.

Nihče ne ve več, kdaj so ga postavili in po kakšni zaobljubi, in v nobeni knjigi ni to zapisano. Najbrž so preprosto rekli:

"Jezus in Marija morata biti sredi med nami, ne v cerkvi zaprta, temveč v znamenju sredi vasi, da ju vidimo, ko gremo na delo in se vračamo domov in ko si povemo pametno besedo. Bedela bosta nad nami in našimi otroki, ki se jima bodo igrali ob nogah..."

In ljudje so šli ter postavili znamenje. Ko je ob sobotnih popoldnevih človeško telo že zahtevalo počitka, so njih roke postavljale rezan kamen na kamen in opeko na opeko ter dvigale spredaj dva stebrička, da je bilo kakor v cerkvi pri altarju. Nad stebričkoma so razpeli zidan lok ter naredili streho in navrh so pritrdili železen križ. Da bi bilo znamenje še lepše, so poklicali slikarja, ki mu je z živimi barvami poslikal stene z rožami. Potem pa še kip Marije z Jezusom!

Ta je moral biti še prav posebno lep, vaščani niso bili zadovoljni kar s prvim, ki bi jim prišel pod roke. V vasi še pomnijo, da so ga šli stari očetje iskat nekam čez gore. Ko so prinesli kip v vas, je bil tako lep, da so vsi rekli, da še v cerkvi ni lepšega. In res ima Marija kakor roža zaspanček modre oči, lase rjave kakor kostanj, ki se je pravkar zvalil iz lupinc, ustnice rdeče kakor divji bezeg, polt pa kakor mleko in kri. Jezušček, ki ga Marija drži v rokah na lahno kakor jabolko, pa ima kakor pšenica zlate lase. Lazurnomodro žezlo se sveti Mariji v desnici in Otrok blagoslavlja z dvema prstoma desnice. Človeku se zdi, da bi rada vse ljudi objela in vsem pomagala.

Še danes sta prav taka kakor pred sto ali dvesto leti... Tako živita Marija in Jezus sredi med nami ter poslušata... Spremljata kmeta, ko hodi z zarjo v vinograd ter se vrača z mrakom.

Še celo prešernim fantom prisluhneta zvečer, ko vriskajo po vasi, in dekletom, ki počasi odpirajo okenca, da bi jih ne slišala oče in mati...

O, znamenje pozna naše ljudi in ima veselje in potrpljenje z njimi - in tudi z menoj, ki sedim na njegovem pragu ter kažem Mariji hrbet.

Dekleta poklekajo zvečer pred Marijo, preden v cerkvi podajo roko možu, da se čez leto in dan spet vrnejo kot mlade matere, ki prinašajo Mariji kazat svoje otroke, in komaj začne otrok opazati svet, že stega roke po Marijinem plašču...

Tu je kraj slovesa - vsi hišni pragovi se tukaj končujejo. Gospodar, ki je živino prodal, prinaša svoj novčič v puščico ob znamenju, kajti Bog je dal, Bogu gre del človekovega zaslužka.

In na zadnji poti, ko človeško truplo poslednjič roma čez vas in polja tja gor na zadnjo njivo, ki mu jo je Bog še podelil, se mora posloviti od vasi in znamenja, saj ga je spremljalo vse življenje in mu delilo blagoslov - poslednje zemeljsko slovo od Matere božje in sovaščanov.

Tukaj poprosi pokojna duša na usta starega cerkovnika vso vas odpuščanja...

Da, in ljudje vse odpuste in duša se vrne v božje naročje. Da, vaško znamenje zna delati tudi čudeže! Ondan mi je pravil stari Anže, ki ga ne čaka na tem svetu nič drugega kot lepa smrt, kako se je kmalu po poroki sprl s sosedom, da sta se črno gledala cela dva meseca. Nekoč pa sta se po naključju sešla ravno pred znamenjem in tedaj je oba prešinilo, da sta drug drugemu rekla: "Viš, nekega

dne naju bodo semle mrtva prinesli; takrat bo prepozno za spravo..." pa sta si segla v roko in je bilo konec prepira...

Sveta Marija, - prosí za nas!

Iz črtice: ZNAMENJE Emilijan Cevk - Preproste stvari - 1944

28. FESTIVAL DOMAČE GLASBE "ŠTEVERJAN 98"

Od petka 3. julija do nedelje 5. julija 1998 bo v Števerjanu Med Borovci potekal tradicionalni Festival domače glasbe, ki bo letos 28. po vrsti. Na dveh tekmovalnih večerih, v petek in soboto bo skupaj nastopilo 23 ansamblov iz Slovenije. Vsak ansambel se bo predstavil z lastno skladbo prvič izvedeno na Festivalu in s skladbo iz zakladnice domačih. Ansamble bodo ocenjevali, strokovna komisija, komisija za besedilo in občinstvo.

Komisijo za glasbo, ki ji predseduje predsednik društva "F.B. Sedej", bodo sestavljali: Franc Lačen-predsednik Ptujkega festivala, Vladimir Čadež, Janez Per, Tullio Možina, Valentina Humar in Lojze Hlede. Ta komisija bo v dveh večerih izbrala najboljše, ki bodo nastopili na nedeljskem finalu. Poleg glasbene ocene čaka udeležence Festivala tudi strokovno mnenje komisije za besedilo v sestavu: Milan Jež, Irma Rauh in Franka Padovan.

Na nedeljskem finalu bo kot gost nastopil stari znanec narodno-zabavne glasbe, ansambel Lojzeta Slaka, ki bo skušal razvedriti nestrpne prisotne v pričakovanju na razglasitev najboljših.

Organizator Festivala, društvo "F.B. Sedej", skuša ovrednotiti ob tej priliki tudi umetniško delo domačinov, tako bo letos odsko sceno pripravil domačin Jelko Komjanc, Hijacint Jussa pa bo, v prostorih Sedejevega doma, razstavljal svoje slike.

Letošnji Festival bosta povezovala Betka Šuhel in Janez Dolinar. Ob Festivalu se bodo prisotni lahko okrepčali ob buffetu in tradicionalni razstavi briških vin.

Letošnji Festival so finančno podprli vinogradniki in podjetniki iz Števerjana in Gorice. Pokrovitelji pa so: Briška gorska skupnost, Zveza Slovenske Katoliške Prosvete iz Gorice, RAI-postaja Trst A in Tv Primorka.

Društvo "F.B. Sedej" vabi vse prijatelje narodnozabavne glasbe, da nas obiščejo Med Borovci v petek, 3. in soboto 4. julija ob 20.30 in v nedeljo 5. julija ob 17.30.

Letos nastopajo:

PETEK, 3. JULIJA 1998 OB 20.30**ANSAMBEL FAJS iz Podplata**

Dimnikar, Le ne sprašuj, me sinko moj (ansambel Lojze Slak)

ANSAMBEL AS iz Zg. Gorj

Lepo je življenje, Na Šmarno goro (ansambel bratov Avsenik)

ANSAMBEL 7.RAJ iz Zreč

Vsem se to zgodi, Prelepa Gorenjska (ansambel bratov Avsenik)

ANSAMBEL VRHOVEC iz Domžal

Pozdrav z gora

ANSAMBEL ROKOVNJAČI iz Blagovice

Rokovnjaška polka

ANSAMBEL FRANC VEGELJ iz Cerklj ob Krki

Povej mi zakaj, Veseli Rib'nčan (ansambel Franca Miheliča)

ANSAMBEL POLJUB iz Žužemberka

Brez dragih, Ostal je le spomin (ansambel Franca Miheliča)

ANSAMBEL KOZJANSKI ZVEN iz Podčetrtna

Breze, Polka je muhasta (ansambel Braneta Klavžarja)

ANSAMBEL SLOVENSKIH PET PLUS

Povest srca, Teta iz Hraš (ansambel bratov Avsenik)

ANSAMBEL MEH iz Šentjerneja

Šentjernejski korenjaki, Moja ljubljena dežela (ansambel Franca Miheliča)

SOBOTA, 4. JULIJA 1998**ANSAMBEL CVET iz Radeč**

Mlada mama, Veseli Ribničar (ansambel Alpski kvintet)

ANSAMBEL BOBRI iz Brezovice

Števerjanski zvonovi, Sosed, dober dan (ansambel Fantje z vseh vetrov)

ANSAMBEL FANTJE IZPOD VURBERKA

Tu je tvoj dom, mama, Nocoj ga pijemo (ansambel Fantje z vseh vetrov)

ANSAMBEL ŠTAJERSKI KVINTET iz zg. Polskave

Mami za praznik, Med rojaki v Ameriki (ansambel bratov Avsenik)

ANSAMBEL DRUŽINSKI TRIO NOVINA iz Otočca ob Krki

To smo mi, Šel bom v goro (ljudska)

ANSAMBEL ROGAŠKI ODMEV iz Rogaške Slatine

Ljubezen gre skozi želodec, Po bloških smučinah (ansambel Franca Miheliča)

ANSAMBEL PIK iz Radlj ob Dravi

Očetov dom, Na Šmarno goro (ansambel bratov Avsenik)

ANSAMBEL SMEH iz Rogaške Slatine

Pozdravljeni prijatelji, Odmev s Triglava (ansambel bratov Avsenik)

ANSAMBEL BRATOV SLATINEK iz Vitanj

Na krilih želja, Lepa Slovenija (ansambel Celjski instrumentalni kvintet)

ANSAMBEL VASOVALCI iz Semiča

Beli Jorgovan, Na Gorjance (ansambel Fantje z vseh vetrov)

ANSAMBEL KOGRAS iz Spodnje Kungote

Če je dan zaspan, Povej, da Slovenec si (ansambel Štajerskih sedem)

FRANKA PADOVAN

ZMAGA TREH SLOVENSКИH ZBOROV NA 33. ITALIJANSKEM VSEDRŽAVNEM TEKMOVANJU

V soboto, 23. in nedeljo, 24. maja, se je odvijalo vsedržavno tekmovanje zborovskega petja v Vittorio Veneto. tekmovanje je bilo organizirano po raznih kategorijah, in sicer mešani zbori, dekliški oziramo moški zbori, mladinski zbori in zbori državnih konservatorijev. Prvi dve kategoriji sta bili dodatno razdeljeni še na dve kategoriji: polifonija in ljudsko petje. Predpogoj udeležbe tekmovanja je bila vpisnina in posnetek ene izmed treh skladb, ki bi jo zbor predstavil na tem konkurzu. Na podlagi tej je umetniška komisija, sestavljena iz uglednih glasbenikov in

profesorjev glasbe, izbrala samo povprečno dobre zборе. Zbori so prihajali iz cele Italije. Med izbranimi so bili tudi mešani pevski zbor "F.B. Sedej" iz Števerjana, mešani pevski zbor "Hrast" iz Doberdoba in združeni deklški zbor "Sedej-Vesna". Zbor "Sedej-Vesna" se je združil ob tej priliki po zaslugi dirigenta Bogdana Kralja, ki vodi mešani zbor iz Števerjana in deklški zbor Vesna iz Križa.

Vsak zbor, ki se je udeležil tekmovanja, je moral predstaviti eno obvezno skladbo, izbrano iz treh možnih, imel je omejen čas izvajanja (12 min.) in omejeno število članov zbora (40 ljudi).

Deklški zbor "Sedej-Vesna" in mešani zbor "Hrast" sta se prijavila na tekmovanje tako v kategoriji polifonije kot ljudskega petja. Mešani zbor "F.B. Sedej" pa samo v kategorijo ljudskega petja.

Sobota zjutraj je bila namenjena kategoriji deklških oz. moških zborov s polifonskim programom. Združeni deklški zbor "Sedej-Vesna" je nastopil z eno obvezno skladbo Lignum habet spem (V. Nees) in z drugimi tremi: Dicunt infantes Domino laudes (I. Gallus), Hebe deine Augen auf (F. Mendelssohn) in Metuljček (M. Kogoj). Zbor je bil deležen odlične kritike predvsem zaradi izvedbe Kogojevega Metuljčka in obvezne Lignum habet spem in dosegel četrto mesto med sedmimi tekmujočimi zbori. Drugega mesta komisija ni dodelila.

Sobota večer je bila namenjena kategoriji mešanih zborov z ljudskim programom. Mešani pevski zbor "F.B. Sedej" je izvajal obvezno skladbo La mia mama me ga dito (M. Lanaro), ljudsko Luba vigred se rodi (priredba P. Lebič). Kot tretjo je zbor krstno predstavil skladbo mladega italijanskega skladatelja Paola Pessine Custanza. Skladbo je Pessina napisal prav za to priložnost in jo posvetil zboru in dirigentu. Svoj nastop je zbor zaključil s priredbo rezijanske ljudske Jnjen čeu a j'ti gna (P. Merku). Zbor je publiko in komisijo resnično očaral in si tako zaslužil prvo nagrado, kot najboljši letošnji zbor v kategoriji ljudskega petja. Velik uspeh zamejskega zborovstva je dopolnilo tudi drugo mesto zbora "Hrast" iz Doberdoba, ki pa je v soboto popoldne že dosegel najboljšo mesto v kategoriji polifonije.

tekmovanje se je zaključilo v nedeljo zjutraj, ko je bila na vrsti kategorija ljudske pesmi za deklške in moške zборе. Med sedmimi tekmujočimi zbori je združeni deklški zbor "Sedej-Vesna" predstavil obvezno skladbo slovenskega skladatelja in kulturnega delavca P. Merkuja Una mattina mi sono alzata. Ostale pesmi so bile Sonce ljubo (priredba P. Merku), Nmau čez izaro (priredba J. Jež) in Jenjn čeu a j'ti gna (A. Čopi). Komisija je bila zbora navdušena a poznala se je precejšnja utrujenost članic zbora. Kljub temu pa je deklški zbor dosegel tretje mesto. Prvega mesta komisija ni dodelila.

Višek in zaključek tekmovanja je bila nedelja popoldne z nagrajevanjem in z nastopom vseh prvovrščenih zborov. Predsednik komisije Bruno Zanolini je poudaril visok nivo tega tekmovanja, pomembnost za zборе in dirigente. Komisijo, ki je zборе ocenjevala in ki je bila na razpolago dirigentom po vsakem nastopu za kritike in nasvete, so sestavljali: Bruno Zanolini, Giovanni Acciai, Marco Balderi, Giorgio Bredolo in Stefano Da Ros.

Velja pa vsekakor poudariti visok nivo slovenskega zamejskega zborovskega petja, saj smo dosegli na vsedržavnem italijanskem tekmovanju dve prvi mesti na štiri, eno drugo, eno tretje in eno četrto. Na take uspehe smo lahko res ponosni!

Ob zaključku bi se rada v imenu vseh članov mešanega zbora "F.B. Sedej" in združenega dekleškega zbora "Sedej-Vesna" dirigentu Bogdanu Kralju, ki nas je znal pripeljati do teh viškov. Brez njegovega truda in prizadevanja bi ne dosegli takih priznanj. Vsi skupaj smo zelo zadovoljni, ker smo znali pokazati in dokazati to, kar znamo. Pot, ki je vodila k temu tekmovanju je bila dolga in naporna. Ves trud, energije in čas pa so bili poplačani z dobrim nastopom, kjer smo vsi skupaj res skušali dati maksimalno, in to tudi z odličnim rezultatom.

SILVANA VOGRIČ

Društvo "F.B. Sedej" je organiziralo v petek, 19. junija 1998 v Števerjanu SLAVNOSTNI KONCERT MEŠANEGA PEVSKEGA ZBORA "F.B. Sedej" in ZDRUŽENEGA DEKLIŠKEGA ZBORA "Sedej-Vesna". Zbora sta izvajala predvsem pesmi, s katerimi sta se predstavila na 33. vsedržavnem tekmovanju v Vittorio Venetu.

Izkupiček večera je bil namenjen prizadetim ob potresu v zgornjem Posočju.

Koncert so pevci ponovili naslednjega dne v Križu pri Trstu.

Potresencem so tudi občinski svetovalci darovali lastno sejmnino.

UGLEDNOST TRTE ZA ŠTEVERJAN

Upravitelji občine Števerjan so sprejeli res hvalevredno odločitev. Tako je tudi naša vasica pristopila k pobudi in se včlanila v državno združenje "Citta' del Vino", ki je nastalo 21. marca 1987 v Sieni. V ta namen je bila izdelana pred kratkim knjižica "Viaggio in Italia per le Città' del Vino", kjer se pripovedovalec, popotnik Luigi Veronelli sprehaja po polotoku in obenem literarno predstavlja vseh 243 včlanjenih mest in vasi geografskega škorinja. Povezujoča nit tega sprehoda, načrta je prav vino, ki združuje celotno Italijo. Ne samo, trta mora imeti na tem področju tudi trdno zasidrano zgodovinsko in kulturno oporišče. Odpiramo se torej izrazito kakovostnemu kmetijstvu. V tem pisanju ni govora samo o vinu, a so obširno predstavljena posamezna področja: turistične lepote, mikavnosti, krajevni prazniki in zabave, nahajajoča se lega, navedeni so podatki o dosegljivosti krajev, zgodovinske zanimivosti, kuhinjske specialitete in podobno... Na preprost način so na eni strani strnjene in kondenzirane vse informacije, vse kar spada k predstavitvi določenega predela. Tako zremo tudi, da leži občina Števerjan 276 m nad nadmorsko višino,

šteje približno 850 prebivalcev in zavzema površino 10,51 kv. km. Večina občanov se ukvaraja z vonogradništvom in vinarstvom. V Števerjanu je 112 kmetij, obdelana vinogradna površina znaša 330 hektarjev in letni pridelek pa 25.000 hektolitrov. Manjši odstotek se posveča obrtništvu ter gostinjstvu.

MARJAN DRUFOVKA

ZAKLJUČEK SEZONE OTROŠKEGA ZBORA

Otroški zbor je svojo letošnjo sezono uspešno zaključil, čeprav rahlo bolj zgodaj kot po navadi. Konec marca, točneje v nedeljo, 29., je zborček pod vodstvom Valentine Humar in ob klavirski spremljavi Barbare Persič pel na 14. reviji otroških zborov "Città di Monfalcone", ki jo že vrsto let organizira Schola cantorum Sant'Ambrogio pod pokroviteljstvom Tržiške občinske uprave in njenega Odbornišтва za kulturo. Naši mali pevci so se predstavili s 5. slovenskimi pesmicami, in sicer Blažičevo *Jaz sem otrok Marijin*, Kozinovo *Kekčeva pesem*, Habetovo *Mala miška*, Luževičevo *Živi medved* in Naceta Duha *Zajček šel je na potep*. Za naše male pevce je bil to zelo naporen nastop zaradi dolžine in števila pesmic. Znali pa smo se lepo predstaviti in čedno odpeti svoj program. Za ves trud, ki smo ga vložili, so nam organizatorji podarili spominsko plaketo in ponudili pevcem in njihovim staršem izvrstno kosilo. Ob povratku proti domu smo se ustavili še na sladoledu v Gradišču, kjer smo se tudi poigrali in sprehodili po parku. Poleg našega zborčka so se na matineji (nastop je začel ob 10.30 v dvorani Teatra comunale) predstavile še naslednje skupine: uvodoma je zapel zbor gostiteljev Schola cantorum S. Ambrogio iz Tržiča (Pietro Pocolen), nato Piccolo coro iz Tricesima (Cristian De Marco), Civica scuola di musica di Casatenovo (Lecco), nazadnje pa še Instrumentalna skupina glasbene šole "Circolo culturale di Sdraussina" iz Zdravščin (Poggio III Armata). Revijo je vseskozi prijazno napovedoval in povezoval Gianmaria Bugatto.

Že naslednjo nedeljo smo se odzvali povabilu Kulturnega društva Sovodnje, da bi oblikovali nedeljsko popoldne "Pomlad so naše mame". Otroci našega zborčka so sami prebrali kratko predstavitev in zapeli tri pesmi. S petjem in recitacijami so večer popestrili še otroški zbori Rupa-Peč (Tanja Kovic), Vigred iz Šempolaja (Eva Čuk) in Vrh sv. Mihaela (Maria Feinig in Damijana Čevdek). V predverju doma so otroci Cicikluba razstavljali in tudi prikazovali izdelovanje ročnih del. Ob koncu so nas lepo pogostili.

Uspešno sezono smo zaključili s celodnevni izletom v Zoološki park v Lignano. To smo organizirali v nedeljo, 3. maja. Odpeljali smo se z avtobusom s

trga pred cerkvijo skupaj s svojimi starši in nekaterimi prijatelji. Spremljalo nas je lepo vreme, čeprav je bilo v dneh pred izletom kar muhasto. V Lignanu smo se pred vhomod vsi postavili v urejeno vrsto, da smo lahko vstopili v velikem parku smo si ogledali vseh vrst živali, občudovali pa smo tudi urejene zelenice. Pred prisrčnimi medvedki smo tudi zapeli nam tako priljubljeno pesmico *Medo, medo, medo, ljubi polno skledo...* Med ogledom smo se ustavili za kosilo, v zgodnjih popoldanskih urah pa smo se z avtobusom peljali še do obale, kjer smo se po daljšem sprehodu ob plaži ustavili na skupnem sladoledu pred odhodom proti domu. Vrnili smo se v Števerjan v večernih urah utrujeni, a zelo veseli za tako lepo uspehi izlet.

Tako je mala pevska sezona za nami, za kar gre hvala in pohvala malim pevcem in pevkam, predvsem pa njihovim staršem za vztrajnost in sodelovanje pri izvedbi vseh nastopov. Pevske vaje bodo po (tokrat) dolgih poletnih počitnicah zopet v mesecu oktobru.

VALENTINA HUMAR

KAKO JE BILO ŽIVETI TAKRAT?

POGOVOR Z GOSPO MARIJO KARARA

Marija Karara se je rodila 15. avgusta 1910 v Števerjanu pri Kararovih na Gabrskem koncu. Oče ji je bil France, po rodu števerjanec, mati pa Marija Šošterčič, rojena na Oslavju. Rodilo se jima je 7 otrok: Antonija, France, Joško ("imenovali smo ga Pepe"), Karolina, Marija, Celestin ("Lešte") in Jelka.

- *Kako so minevali dnevi Vaše mladosti? S čim ste se kot otroci igrali?*

"V otroških letih smo se zelo radi igrali s palohči (neke vrste kamenčki, kroglice); na peščenih cestah smo si zarisali teden, sedem postaj in tako s kamenčkom smo se zabavali z igro skrijice. Nasmeh nam je vedno počival na ustnicah, čas je hitro bežal. Današnji ljudje se ne radi smejejo, dnevi, meseci in leta pa ravnotako neusmiljeno minevajo."

- *Bila ste še otrok, ko je vojska prikorakala v Števerjan. Morali ste v begunstvo. Predstavljam si, da Vam je težko obujati žalostne spomine, a bi mi lahko, le na kratko, o tem času povedala?*

"15. leta so nam sporočili, da moramo zapustiti Števerjan, vojska je prikorakala in smo bili prisiljeni v begunstvo. Z vlakom smo se odpeljali v Turin. Ubožnejše družine so morale v bivšo Jugoslavijo, kdor pa si je lahko privoščil potni listek vlaka je bežal v Italijo."

- *Se spominjate tistega dne?*

"Bila sem 5 let stara. Tistega dne je celotna naša družina šla peš na železniško postajo v Gorico. S seboj smo nesli kar smo mogli. Od vsega. V Gorici, na mostu čez Sočo, smo srečali dva vojaka, ki so nam nudili pomoč, da bi nam olajšali odvečno težkočo in so prav meni pobrali za kremplje zvezane kokoši."

- *Rekli ste, da ste se odpeljali v Turin...*

"V Turinu smo ostali tri leta, do konca vojne leta 1918. Tukaj sem obiskovala otroški vrtec, kjer smo peli in se igrali, ter prvi in drugi razred osnovne šole. Ostale tri razrede sem dokončala v rojstni vasi, kjer sem tudi imela za učitelja Fonzeta Corsi. Takrat je bilo v šoli res številno otrok."

Gospa Marija se je oddahnila nekaj trenutkov in zatem je nadaljevala.

"V begunstvu sem skupaj s sestro Karolino prejela prvo sv. obhajilo in obenem tudi zakrament sv. birme. Maševal je slovenski duhovnik, doma iz Kozane. Rada sem hodila k sv. maši, tako se je v meni vrodilo veselje do petja."

- *Kar naenkrat ste se znašli v tujem svetu, daleč od doma. S čim ste se preživljali?*

"Oče je pomagal pri sosednjih, bližnjih kmetijah, brat Joško (Pepe) je delal v tovarni steklenic. Bilo je veliko pomanjkanja, mnogokrat sem s sestrami zaman iskala blago po trgovinah."

- *Se morda spominjate kakšnega posebnega dogodka?*

"Karolina in jaz sva se vedno skupaj sprehajali. Spomnim se dogodka, ko je Karolina stopila v trgovino jestvin in vprašala sirkovo moko za polento: "Ercolina ha farina?" Izza banka se je dvignil nešen ženski glas: "No gioia." Potrti sva stopili s trgovine. Tisti večer je pogrnjena miza pogrésala polento."

- *Končno je prišel zaželeni trenutek vrnitve v Števerjan, ki pa je bil v večjem delu porušen."*

"Ob koncu vojne smo se vrnili h Kararovim na Gabrski konec. Moški so hodili po plohe na Sabotin, kjer je bilo veliko vojaških barak, prav za dograditev našega zatočišča. Pozneje, leta 1922, smo si ponovno sezidali hišo prav tam, kjer je stala predvojna."

- *Vaša družina je bila številna, čas je bil zelo ubožen. S čim ste se ukvarjali, ubadali?*

"Takoj po vrnitvi v rojstni kraj, smo pobirali zaviti bodeč drot, žico, jo uravnavali, rezali in prodajali. Okoli leta 1920 so speljali v Števerjan prvo kameno cesto. Pripeljali so kamenje in mi smo ga za plačilo tolkli in drobili. Cesta, moja cesta, koliko pota si mi stala. Obdelovali in oskrbovali smo baronovo zemljo, vinograde, bili smo koloni. V štali smo imeli par glav živine. Preživljali smo se s kmetijo. Brata Joško in France sta se izučevala poklica za čevljarja in mizarja."

- *Dela ni bilo, pomanjkanja pa veliko.*

"Okoli leta 1922 je pihal v naših krajih izselitveni veter, vsi so si želeli zaslužka. Brat France, ki je sedaj že pokojni, je šel v Buenos Aires, v Brazilijo, zatem pa mu je sledila še sestra Karolina, ki je še živeča."

- *Bila ste mlado, zgovorno dekle, polno življenja. Za koga je hrepenelo vaše srce?*

"France Koren je bil izrazit fant, po katerem sem hrepenela, za katerega vsodo sem večkrat jokala; bil je zapisan v mojem srcu. Delal je za vauda pri baronici, hodil je od kmetije do kmetije in tehtal grozdje. Tako je prišel tudi k nam, saj je bila večina posestev prav baronove lasti. V času trgatve sem rada pomagala sorodnikom in tudi tam sva se videvala."

- *Kdaj ste spoznala mladeniča, s katerim ste se kasneje oženila?*

"V vasi je umrlo mlado dekle, staro komaj 21 let. Na pogrebu sva bila oba prisotna in prav tedaj sva se skupaj prvič pogovarjala. V žalostnem, solznem vzdušju, sta se vžgali najini srci. Kot po stari navadi smo bili, ob zaključku komemoracije, vsi povabljeni na prigrizek v gostilno. Tudi tam sva se pogledovala in prav tisti večer me je moj France pospremil domov in prvič stopil v hišo."

- *Dva para oči sta se križala, trdno se objemala, sladke besede si šepetala...*

"Poročila sva se 31. decembra leta 1938. V zakonu se nama je rodilo troje otrok: Bruna, Albert in Jerica. Najin brlog sva zgradila v zaselku Ašči, eno leto sva živela tudi na Dvoru in leta 1973 sva se dokončno preselila v mesto, v Gorico."

"Moj mož je delal pri baronici za flegarja, oskrbnika in tako sva se odločila in približno leta 1943 se preselila na Dvor. A skrbi in strahu je bilo še in še: Italijani so s Kojškega nenehno terjali vino, Nemci so prišli v Števerjan. Tisti čas so nas Nemci belega dne prijeli, postavili k zidu, nas ciljali in samo prihod tedanjega števerjanskega župnika Sedeja nas je rešil. Istega leta so Partizani vdrlí v hišo ob dveh zjutraj, nas prebudili in zahtevali naj jim skuham polento in segrejem mleko. Pobrali so nam tudi komaj ubitega in zrezanega prašiča. Tisti večer nisva zatisnila očesa niti za trenutek. Bila sva uničena. Prav zaradi tega sva se, po enem letu, ponovno vrnila k Aščevim, v najino prvotno hišo."

"Baronica pa je ravnotako prosila mojega moža, naj ji pobira dajatve pri kmetih. Sprejel je in tako hodil občasno dva dni od hiše do hiše in prav tisti drugi večer sta prišla dva neznanca, zahtevala ves denar in ga odnesla. Odhajajoča sta se smejala in kričala: "Ha, ha jih že imamo."

V očeh gospe Marije, ko se v spominu prikaže slika moža Franca, lahko vidimo posebno luč, opazimo trdoto njenega spomina.

- *Najhujši trenutek?*

"Žalostna sem bila, ko mi je mož leta 1945 obolel za pleuritis in je moral počivati kar 6 mesecev v bolnišnici, prav do konca vojne. Nekega jutra sem dobila na balkonu listek, na katerem je pisalo: "Tvoj mož se že dolgo zdravi v bolnišnici, ozdravil ga bodo Partizani, ko bodo prišli v Gorico". Razjokala sem se. A najhujši

trenutek sem doživela leta 1993, ko mi ga je nenadna smrt za vedno pobrala. Pred kratkim mi je umrla tudi sestra Jelka. Naj počivata v miru."

- *Zanima me Vaša takratna prehrambena navada.*

"Jedli smo domače stvari; za zajtrk ali malico sem pripravljala pršutovo župo s krompirjem, šmoren (jajce, mleko, moka), na večerni mizi pa je bila vedno pripravljena polenta, otrokom sem pekla pogačo, na plaki špargeta, štedilnika sem požgala kruh in krompir. Popečen kruh smo oblivali z oljem in črnim vinom. Mož je rad pil požgano župo, grenkega ni maral."

- *Obstaja v Vašem spominu kak lep dogodek, ki Vam je najbolj ostal pri srcu?*

"Ko sem se poročila, a žal nimam o tistem dnevu nobenega spomina, saj se mož ni hotel slikati. Na poročno potovanje sva se odpravila v Trst na ogled morja."

- *Ali ste imela kako veselje, kaj ki Vas je kratkočasilo? Povejtemi Vaš konjiček.*

"Vesela sm bila, ko sem hodila k pevskim vajam na kor v cerkev. Organist je bil z dolenjega Cerovega. Vaje smo imeli dvakrat tedensko: ob torkih in petkih. Ob koncu leta, ob božičnem času, nam je župnik redno pripravljaj večerjo in zabavo. Spomnim se besede prepevane pesmi: - pa tebi hrepenim, le tebe si želim... -

- *Vaš nasvet današnji mladini?*

"Po mojem, je srečnejša od moje generacije. Ko sem bila mlada, so bili starši bolj strogi kot današnji. Ob sobotah zvečer, če sem se vrnila domov po enajsti uri, se je mama zgrozila name, hotela me je celo zalovit iz hiše. Staršev sem se bala. Današnja mladina se tudi drži urnikov in boji strogosti staršev...?"

Če ste pazljivo sledili branju ste lahko opazili, da bi matera Marija in oče France letos praznovala biserno poroko, njuno 60. obletnico skupnega življenja. Gospe Mariji želimo in voščimo mnogo dobrega, da bi čimdalje ohranila odprto nasmeh, dobro voljo in veselje.

POSTAVLJANJE MLAJA

Vsak kraj, vas, mesto ali narod imajo svoje določene navade, ki se prenašajo iz roda v rod. Te predstavljajo posebno za nas mlade veselje in razigranost. Tudi v naši vasi imamo nekaj takih običajev in eden izmed teh je vsakoletno dviganje (postavljanje) mlaja. Navada je, da se mlaj postavlja na predvečer prvega maja, to pa zato, ker je nekoč ta mesec veljal za fantovski mesec in fantje so tekmovali med vasm, kdo bo postavil najbolj visokega in najlepšega. Postavljanje mlaja je samo fantovsko opravilo, to velja še dan danes.

Postaviti mlaj ni kar tako, tudi če tehnologija nam v zadnjih časih krepko pomaga. Priprave začenjajo že nekaj tednov pred prvim majem. Treba si je porazdeliti določena opravila, kot so iskanje primerne drevesa v gozdu in belega lista, nabiranje bršljana za pletenje venca in izkopanje luknje za mlaj.

Ko je vse to opravljeno, nam ne preostane drugega, kot se zbrati na predvečer na trgu in od tam v gozd po mlaj. Ko ga posekamo ga počasi odpeljemo do Sedejevega doma, kjer ga olupimo, postavimo na špico beli list, obesimo venev in nato sledi najtežje opravilo in sicer postavitve mlaja. Po napornem, uspešno opravljenem delu, sledi zaslužena zakuska in dolgo pričakovana zabava.

NIKO DI BATTISTA

TUDI ŠTEVERJANSKA DEKLETA LJUBIJO NOGOMET

Tudi letos smo se dekleta zbrala in sestavila žensko nogometno ekipo. Članice so več ali manj iste kot lansko leto in sicer: vratar Kristina Corsi, branilke Liliana Terpin, Katja Dorni in Orietta Skok, pomočnice Martina Hlede, Irena Bednarich in Isabel Maniã, napadalki Evelin Bulfoni in Agata Pipan. Članice nismo vedno vse prisotne na tekmah, ko pa smo pripomoremo vse, z menjavami, k zmagi ekipe. Žal smo letos zmago dosegle le enkrat.

Najprej smo se prijavile na turnir, ki se je odvijal na Peči. Borile smo se za zmago, čeprav smo prvo tekmo žal zgubile. Odigrale smo proti Sovodnjam z rezultatom 3:1. Z drugo tekmo smo se že bolj izkazale, čeprav smo še vedno izgubile z rezultatom 2:1 proti San Martinu. Lepa igra je bila redna proti Štandrežu, saj smo dobro napadale in branile tako, da so Štanderke dosegle le en gol, mi pa žal nobenega.

Čeprav smo doživele veliko porazov, se vendar nismo vdale. Vpisale smo se še na turnir v Gabrjah. Medtem pa smo trenirale in tako neznatno izboljšale tehniko in

tako smo prvo tekmo v Gabrjah tudi zmagale z golom, ki ga je zadela Evelin Bulfoni. S to zmago smo tako imele možnost, da smo se zopet izkazale s tekmo, ki je bila v ponedeljek, 22. junija 1998 proti Štandrežu. Rezultat nam žal ni bil v veselje, saj smo tokrat bile spet poražene z rezultatom 1:0. Dosegle smo končno četrto mesto.

Poleg zanimanja do športa nas zdužuje tudi veselje, ki ga pri treniranju in med tekmami ne manjka, zlasti zato, ker nimamo velike sposobnosti in nas razne napake privedejo do smeha. Med poletjem bomo še vedno nekaj krat trenirale, saj nas septembra čaka turnir na Vrhu sv. Mihaela in vsako dekle bo v ekipo sprejeto z veseljem, zato Števerjanke pridružite se nam!

KATJA DORNI

ČLOVEK JE ČLOVEKU VOLK?

ZGLEDA DA JE!

Besede o strnosti, sodelovanju, spoštovanju različnosti in graditvi enotnosti niso prazne, brez vsakega pomena, ohlapne, so nasprotno potrebne in koristne. Nekateri ljudje pa se tega ne zavedajo in korajžno govorijo o prijateljstvu, sodelovanju, o vaški enotnosti in povdarjajo celo dejstvo o združenih Evropi, ko se ljudje različnih narodnosti, z različnimi jeziki, z različno zgodovino in kulturo združujejo. In prav oni so prvi rušitelji temeljev udobnejšega sožitja. Ob prvi priliki izruvajo komaj vspostavljene korenine sodelovanja in radi nategujejo že dolge jezike in opravičujejo njihov obstoj le z odvečnimi besedami. Mi, občani občine Števerjan, ki nas je nekaj več kot 800, ne moremo živeti skupaj veselo v sožitju; smo se pa že kdaj vprašali kako mora ne svetu vladati mir, ko nas je na milijarde in milijarde? Predno bi začeli govoriti o združenih Evropi, bi morali najprej temeljno premisliti v kakšni vasi živimo. Očitno nam v pameti nekaj manjka. Zduženi svet miru moramo začeti graditi najprej pri nas doma, v naši družini, v naši majhni občini Števerjan, šele zatem lahko sploh hrepenimo po boljšem, pravičnejšem, čistejšem svetu!

Živimo na pragu leta 2000 in še je v nas globoko zasidrano sovraštvo. Če se pa pošteno pogledamo v obraz, lahko vidimo, kako smo si vsi zelo podobni.

MI se ne uživimo v sliki petelinov in kokoši, ne živimo v kurniku in ne dokazujemo miselne (ozkoznosti) ozkosti in zaostalosti. Nismo besedni divjaki in žal ali na srečo nimamo za nami enosmernih javnih občil! Imamo pa odprtost, iskrenost in veselje mladih števerjanskih obrazov. Nismo nesramni ali nekulturni, nismo ošabni ali duhovno revni, nam ne primanjkuje olika ali spoštovanje do bližnjega, nimamo v sebi hladnega, žaljivega in agresivnega obnašanja. Našega nasprotnika ne "podremo" z

nesramnimi lažmi, pokončamo pa ga s trdoto naše družbe, z močjo in solidarnostjo naše srede, naše klape.

Problem je prav v zdravih in obrodljivih koreninah.

Mislimo in smo tudi trdno v to prepričani, da dokler bodo med nami še take družine, ki bodo vzgajale otroke v ljubezni, ponižnosti in spoštovanju do bližnjega v poštenosti, v ljubezni do svojega jezika in naroda, bodo obstajali tudi ljudje in vrednote na katerih temelji človeška eksistenca, sožitje in mir med ljudmi in narodi.

Naš-vaš sosed, tudi če različnih idej, je pa le vreden vsaj kanček dostojnega ravnanja!

(Podajmo si roke)

MLADINA

LITERARNI SPREHODI

V tej številki ste že naleteli na članek o zborovskem uspehu v Vittorio Venetu. Med skladbami, ki jih je zbor pel, so bile tudi Merkujeve Questa mattina mi sono alzata, Sonce ljubo in Jenjn čuea j'ti gna, ter Custanza Paola Pessina. Zdelo se nam je prav, da podrobnejše spoznamo ta dva skladatelja in ustvarjalca, ki sta imela važno vlogo za nas Števerjance.

PAVLE MERKÙ

Pavle Merkù je slovenski skladatelj, glasbeni prijatelj, kritik in slavist. Rodil se je 12. julija 1927 v Trstu. Maturiral je na slovenskem klasičnem liceju v Gorici in dosegel doktorat na Filozofski fakulteti univerze v Rimu.

Poučeval je slovenščino na klasični gimnaziji v Ljubljani, književne predmete na slovenskem klasičnem liceju in na slovenskem trgovskem tehničnem zavodu v Trstu.

Sodeloval je kot stalni glasbeni kritik, glasbeni konzulent in programist pri RAI Trst A. V letih 1965-74 je snemal po vseh krajih, kjer živi slovenska manjšina v Italiji, pesmi in povedke ustnega izročila, ter skrbel za etnomuzikološke in etnografske oddaje.

Začel je komponirati leta 1944. Njegove skladbe so izvajali od konca štiridesetih let v Trstu in v Ljubljani, pozneje po vsej Evropi in v obeh Amerikah.

Od začetka sedemdesetih let je sodelavec Inštituta za glotologijo padovanske univerze za tersko izrazoslovje pri ASLEF (Atlante Stotico Linguistico Etnografico Friulano), Inštituta za slovensko narodopisje pri SAZU, od leta 1976 je član

umetniškega vodstva mednarodnega natečaja za zborovsko petje C.A. Seghizzi v Gorici.

Pavle Merku je izredno poliedričen ustvarjalec. Napisal je zelo veliko del: orkestrska, opere, komorne in solistične instrumentalne skladbe, samospeve, vokalne skladbe, zborovske pesmi, scensko glasbo za več dramskih uprizoritev.

"... pisanje o glasbi je najbolj nesmiselno početje, ki si ga glasbenik lahko misli in glasbe ni mogoče misliti s sredstvi, ki niso glasbena. Misлити, razpravljati, pisati kaj o glasbi je absurd. Zato ne bom niti sam nikoli vedel, ali sem zapisal točno to, kar sem slutil in ali bodo bralci točno isto zaslutili, ko bodo to brali."

Med kulturnimi in književnimi spisi omenimo: Dal pensiero un nuovo linguaggio, Biti narod, Kultura, Presentazione o S. Kosovel, Poesie e Integrali, Iz beneškega dnevnika, Pajčevina in kruh, Poslušam (iz katere navajamo naslednje odlomke), Slovenski priimki na zahodni meji in še mnogo drugih.

"Tisočletje naše zgodovine lahko spoznamo iz analize imen, krajevnih in osebnih, in arhivske priče nam razgrinjajo mnogo podatkov, ki jih uradno zgodovina zakriva in o njih molči. Ta imena zaživijo najpogosteje pred mano tudi v slušni zaznavi. Bogatijo mojo vednost o naši preteklosti. S tem bogatijo tudi mene in vse, kar je v meni slovenskega!"

Pavle Merku je znaten del svojega časa posvetil revialni, dnevni, periodični in strokovni publicistiki, tako v Sloveniji kot v Italiji. Med službovanjem na tržaškem sedežu RAI, je zbiral po zahodnih obronkih slovenskega kulturnega prostora dokumentarno etnološko gradivo. Zato je pomemben tudi njegov prispevek v etnomuzikologiji, dialektologiji in toponomastiki, zlasti za področje Benečije, Režije in Kanalske doline. Še vedno aktivno sodeluje na številnih mednarodnih glasbenih in jezikovnih simpozijih.

"Med rešitvami me danes zanima predvsem ena: presaditev ljudske glasbe v novo kulturno posodo. Oplajanje pri koreninah (naše) nacionalne glasbene kulture. Ne gre samo za razmerje med skladateljem in slovensko ljudsko pesmijo, za njeno prirejanje ali preoblikovanje. Gre v mnogoširšem smislu za razmerje med skladateljem in slovensko ljudsko glasbo. Naša etnomuzikologija je zelo mlada veda: večina skladateljev pozna malo in slabo slovensko ljudsko glasbo. Toda samo skladatelj, ki se resno spoprimejo z ljudsko glasbo, jo študirajo, se ji posvečajo, znajo skozi njo razkrivati korenine slovenske ljudske kulture, bodo znali nahraniti slovensko umetniško glasbo s prvinskimi mozgom slovenske ljudske glasbe.

Ni ga recepta, po katerem naj bi pristopil k taki operaciji: pač pa je pred tabo meja, ki je ne smeš prestopiti. To je meja spoštovanja prvinskih značilnosti slovenske ljudske glasbe. Zato jo moraš poznati, poznati moraš njene žive nosilce, in družbeni ambient, v katerem je ta glasba živela, oziroma tu in tam zaenkrat še živi. Le s tem pogojem bo skladatelj potem svoboden, da si izbere pot in način, ki mu ustreza. Potem bo odprta vsaka pot od preproste predelave do svobodnega preoblikovanja, potem bo vse odvisno od skladateljeve sposobnosti in izrazne meje. A

gorje onemu skladatelju, ki se bo poslužil naše (ali tuje) ljudske glasbe, ne da bi jo poznal, spoštoval in ljubil."

(iz knjige Poslušam)

PAOLO PESSINA

Rodil se je v Milanu leta 1969. V rojstnem mestu je ostal zelo malo. Zaradi dela staršev je potoval po celi Italiji in svetu. Bil je v Rimu, Neaplju, Losani, Iranu, ZDA, itd.

Glasbeni študij je začel na konservatoriju G. Tartini v Trstu, kjer je študiral violino, klavir in orgle. Nadaljeval je potem v Milanu. Tu se je leta 1995 diplomiral v Kompoziciji. Istočasno se je tudi diplomiral na Dunaju kot direktor orkestra. Postdiplomski študij v Kompoziciji (Master) je naredil na Akademiji sv. Cecilije v Rimu pod mentorstvom znanega skladatelja Azia Carghi. Z diplomsko nalogo je prejel leta 1997 prvo nagrado kot najboljši diplomirani študent iz cele Italije.

Njegov glasbeni opus sega v najrazličnejše zvrsti, saj je njegova filozofija, pustiti si vsa vrata odprta. V glavnem piše instrumentalno glasbo, pred kratkim pa se je lotil tudi zborovske glasbe. Njegove kompozicije so izvajene po celem svetu. Lani je dosegel velik uspeh z baletom "Pal Barocco al Tango". Skladbo je naročila Fondazione A. Toscanini. Krstno izvedbo je doživela v Parmi, nato so jo predstavili po celem svetu.

Aktualno živi v Trstu in pripravlja musikol, ki bo izveden na Dunaju.

SILVANA VOGRIČ

USPEHI DIJAKOV NA SLOVENSKIH VIŠJIH ŠOLAH

Končno so tudi letos prišle zaželjene počitnice. Šolsko leto, ki se je začelo že v daljnem septembru, se je letos zaključilo 13. junija.

Nekateri so to šolsko leto dobro opravili, drugi nekoliko manj, vendar je večina dijakov izdelala razred. Števerjanski dijaki so uspešno zaključili leto, saj so vsi izdelali; to gre seveda v ponos Števerjanu.

Izdelali so:

KLASIČNI LICEJ "P. Trubar":

Maria Jussa (IV. gimn.), Martina Valentinčič (IV. gimn.) in Irena Bednarich (II. licej).

PEDAGOŠKI LICEJ "S. Gregorčič":

Katja Dorni (II. raz.), Martina Hlede (IV. raz.), Janja Korsič (IV. raz.) in Marjana Perše (IV. raz.).

TRGOVSKI TEHNIČNI ZAVOD "Žiga Zois".

Eliana Humar (I. raz.), Erika Štekar (I. raz.), Alexis Paraschos (II. raz.) in Katja Štekar (IV. raz.).

ITI "G. Galilei":

Karin Dorni (I. raz.), Filip Hlede (II. raz.), Manuel Makuc (II. raz.), Manuel Cozzucoli (II. raz.), Devid Miklus (II. raz.), Matej Leopoli (III. raz.), Igor Škorjanc (III. raz.) in Aljoša Dorni (IV. raz.).

POKLICNI ZAVOD "I. Cankar":

Eva Kristančič (II. raz.), Mitja Miklus (II. raz.) in Andreja Pittoli (II. raz.).

Za vse te dijake se je šolsko leto že zaključilo; ne smemo pa pozabiti na maturante, ki se bodo morali še malo potruditi, da bodo opravili dobro maturo. "Naši" maturantje so samo trije: Tanja Humar (Ž. Zois), Ingrid Komjanc (S. Gregorčič) in Danjel Miklus (G. Galilei). Tanji, Ingrid in Danjelu želimo veliko potrpljenja in dobre volje pri učenju ter zaželenih uspehov.

MARTINA HLEDE

M N O G O Z A B A V E

ŠTEVERJANSKI
"P&LIRJI"

Uredništvo Števerjanskega vestnika predpostavlja neizogibljivi temelj, nenehno poudarja važnost dejstva, da so vrata našega društva vedno odprta kateremukoli razgovoru, nasvetu ali opombi.

Nadalje se pismeno opravičuje vsem tistim, ki so našemu pisanju morda kdaj zamerili ali je bilo do njih samih žaljivo. Nobenega nočemo krivično oceniti, nikomur nočemo zapisati nekaj, kar mu ne pripada. Dvakrat podčrtamo smisel pisanja, ki nam je skupen, ki nas veže pri tem glasilu: truda je veliko, veselja, dobre volje in dobre vere tudi, a žal zadoščenja nekaterih malo. In prav tisti ravnotako iščejo nežne ovce pri lačnih volkovih.

Ponavljamo, da je malo tistih, ki upravičeno, tehtno in razumljivo prikimajo ali zanikajo, a je žal veliko tistih, ki se izogibajo času.

UREDNIŠTVO

POROKE

6. junija sta si, v cerkvi sv. Florjana v Števerjanu, obljubila večno zvestobo Valentina Humar in David Devinar. Uredništvo Števerjanskega Vestnika čestita sodelavki in želi obema veliko lepih trenutkov na skupni življenski poti.

20. junija sta se poročila Nataša Čuk in domačin Klavdij Komjanc. Novoporočenemu paru čestitamo in jima želimo v zakonu obilo sreče.

DAROVI

ZA CERKEV V ŠTEVERJANU:

N.N. 100.000; družina Slavko Štekar 200.000; N.N. upokojenec 100.000; N.N. 100.000; N.N. 100.000; namesto cvetja na grob pokojni Jelki Karara vd. Tomažič sosedu Lojzka in Milka Mužič 50.000, nečakinja Jerica z družino 100.000, nečakinja z družino 100.000, Viktorija Maraz 50.000, Marica Rožič-Vogrič 50.000; v spomin na pokojno Jelko Tomažič otroci z družinami 100.000, družina Cotič 100.000; Milka Mužič 50.000; v spomin na očeta F. Hlede ob 10. obletnici smrti Aleš Komjanc z družino 50.000, N.N. 35.000; v spomin na pokojno mater Štefanijo Bukovec D. Pertout 300.000; namesto cvetja na grob pokojnemu Ivanu Terpin Albina in Giovanni iz Podgore 50.000, družine Škorjanc, Vida in Serafino 200.000, delavke podjetja Šuligoj 100.000, Karmela Terpin z družino 100.000, hčerka Mirjam z družino 200.000; starši ob krstu Aleksandra Formentinija 100.000, N.N. 200.000 lir.

ZA CERKENI PEVSKI ZBOR V ŠTEVERJANU:

Jelka Tomažič-Karara 50.000; N.N. 100.000; v spomin na pokojno Jelko Karara-Tomažič otroci z družinami 100.000 lir.

ZA SKLAD SESTRE MIHELANGELE MARAŽ:

N.N. 30.000; Jelka Karara-Tomažič 20.000; Ivica Simčič vd. Maraž 50.000; N.N. 150.000; N.N. 100.000; N.N. 100.000; namesto cvetja pokojni teti Jelki družina Klanjšček in Gravnar 100.000; v spomin na pokojno Jelko Karara-Tomažič otroci z družinami 200.000, N.N. 50.000 lir.

ZA POTRESENCE V POSOČJU:

Mirko Mužič 50.000; namesto cvetja pokojni Štefaniji Bukovec tri sestre Simčič 70.000 lir.

ZA DRUŠTVO "F.B. SEDEJ":

Zvonko Simčič 165.000; N.N. 50.000 lir.

ZA ŠTEVERJANSKI VESTNIK:

Jelka Karara-Tomažič 50.000; svojci gospe Jelke Karara-Tomažič 50.000; Vogrič Marica 50.000; Sirk Marija vd. Kristančič z Jazbin 50.000; Koršič Judita 50.000 lir.

SMRTI

Jelka Karara vd. Tomažič

Jelka Karara vd. Tomažič se je rodila 9.10.1913 na hšt. 9 v Števerjanu očetu Francu Karara in materi Mariji Šofteršič. Krščena je bila 19.10.1913.

V družini je bilo devet otrok, pri življenju pa jih je ostalo sedem, ona pa je bila najmlajša.

Živeli so pri Kararevih v Gabrskem koncu in obdelovali grofovo kolonsko zemljo. Ko je divjala prva svetovna vojna so bili begunci v Turinu. tam sta brata delala v tovarni, da se je mogla vsa družina preživljati. Po vojni so se vsi vrnili domov v rojstni kraj Števerjan. 6. oktobra 1926 je bila pri sv. birmi. Ko je postala dekle, je zelo rada več let pela v cerkenem zboru.

5. aprila 1941 se je poročila z domačinom Jožefom Tomažičem. Rodila je tri otroke: Marto, Milko in Cvetka. Ko je bil mož v taborišču, je morala sama skrbeti za družino in za zemljo. Medtem ji je leta 1941 umrl oče, mati pa leta 1949.

12. aprila 1988 ji je umrl mož. Zelo rada je imela okrog sebe otroški vrišč, bila je namreč kar večkrat babica in celo prababica. Vsakega obiska se je zelo razveselila.

Zadnja leta je za vsak svoj rojstni dan priredila družinski praznik in nanj povabila vso družino in vse sorodnike. Ob tej priložnosti je pravila, da je vsako

snidenje zadnje. V dolgem življenju (84 let in 6 mesecev) ji trpljenje ni prizanašalo: bila je begunka v prvi svetovni vojni, stara še ne 2 leti; po vrnitvi domov je nastopilo pomanjkanje, sledilo pa je trdo delo in večkrat tudi bolezen, posebej zdaj na starost. V skrbi za družino je veliko in pridno delala, dokler je bila pri moči - zaradi tega pa ni zanemarjala svoje duše in vzgoje otrok.

V septembru leta 1997 je bila še zadnjič v Zavodu sv. Družine v Gorici na duhovni obnovi. Zvesta je bila božji službi ob nedeljah in praznikih, ko je bila bolehnja je pa vsemu temu rada sledila po radiu.

V ponedeljek 6. aprila je zadnjikrat prinesla svoj dar v sklad sestre Mihelangele Maraž in za cerkveni pevski zbor.

20. aprila, malo pred poldnem je odšla, brez slovesa, skromno, kot je bila skromna vse življenje. Smrt nenadna, ki pa je ni našla nepripravljene, saj se je spovedala, prejela sv. obhajilo in bila pri sv. maši vse praznične dni. Ne moremo torej dvomiti, da je pri Bogu in da za nas pri Bogu prosi, mi pa ji iz srca privoščimo, naj se v Bogu spočije!

Štefanija Bukovec-Pertout

Štefanija Bukovec vd. Pertout se je rodila 24.12.1910 v srednjem Lokovcu nad Čepovanom očetu Petru in materi Mariji Mavrič. V družini je bilo pet otrok: štiri sestre in brat. Mamo je zgubila, ko je imela komaj 13 let, tako da je kasneje morala z očetom skrbeti za mlajše sestre s tem, da je šla služiti k neki družini.

Leta 1936 je služila tudi v Števerjanu pri družini baronov Fabris. Tu je ostala tri leta in pol, do začetka druge svetovne vojne, potem se je vrnila domov. V vojni je aktivno sodelovala, saj so imeli na domu telefon in neke vrste zavetišče za ranjence.

Še pred vojno se je spoznala z Antonom Pertout, poročila pa sta se v Lokovcu 29.11.1947 in šla po poroki živeti v Dolgi laz pri Kanalskem Lomu. Leta 1949 se jima je rodila hčerka Darinka. Ker je bilo življenje na kmetiji v tedanjih razmerah težko, se je družina leta 1960 izselila na Švedsko.

Leta 1973 se je hčerka poročila in se preselila v Števerjan, kamor sta se preselila, ko sta stopila v pokoj tudi Štefanija in mož Anton, a na žalost je ta že po 9 mesecih umrl zaradi hude bolezni, star komaj 65 let. Dva dni po njegovi smrti se je rodila vnukinja Petra. Štefanija je bila zelo navezana na oba vnuka.

Vse do 85. leta je lahko še sama šla po opravkih v Gorico, a potem si je zlomila kolk in to jo je prisililo do zadnjega, da je ležala na postelji. Vsa tri leta je bila doma v dovi oskrbi. Čeprav je bila v postelji, je bila vedno vedra in vesela. Še zmeraj se je rada pošalila in prepevala.

Odkar je bila priklenjena na posteljo, je vsaj za velike praznike prejemale sv. obhajilo doma in zdaj, ko se ji je stanje nekoliko poslabšalo tudi sv. bolniško maziljenje. V četrtek, 14. maja je bil potreben prevoz v splošno bolnišnico v Gorico, kjer je že po nekaj urah mirno zaspala.

Olga Peršolja vd. Prinčič

Olga Peršolja vd. Prinčič je bila rojena 19.01.1908, očetu Francu in materi Ivani Bučinel; bila je druga od petih otrok.

Prišla je iz Šmartna in se 14.02.1931 poročila v Števerjanu z Jožefom Prinčič iz Gornjega cerovega. V zakonu so se jima rodili štirje otroci.

01.10.1967 ji je umrl sin Jožef še ne 6 let poročen in zapustil dve siroti. 09.11.1968 ji je umrl mož Jožef.

Pred 32 leti se je družina preselila v Gorico, v Podgoro. Pred šestimi leti jo je prizadela kap in je bila od tedaj v bolnišnici sv. Justa v Gorici, kjer je v soboto, 23. maja umrla v 91. letu starosti.

Ivan-Ludvik Terpin

Ivan-Ludvik Terpin se je rodil v Gorici 21.06.1927, očetu Ludviku in materi Frančiški Terpin. Živel so v Podsabotinu. Družina je bila revna in je štela osem otrok, preživljali pa so se z majhno kmetijo.

Leta 1941, med zadnjo vojno, so očeta prisilno mobilizirali in odpeljali v Cuneo. Mati je ostala sama doma z majhnimi otroki; v tem času je eden izmed otrok umrl.

23. septembra 1943 so Nemci bombardirali Podsabotin, v vasi je bilo deset žrtev in med temi je umrla tudi mati. Istega dne so prišli Ivana in še sedem drugih, jih odpeljali najprej v Gorico, potem pa v Nemčijo v taborišče. Namenili so jih že za krematorij, ko je zadnji trenutek prišla skupina kmetov iz okolice, ki so te fante rešili s tem, da so jih odpeljali delat na svoje kmetije.

Ko se je po končani vojni vračal proti domu, so ga že skoraj doma prestregli srbski vojaki, ki so ga odpeljali s seboj in tako je tudi hudo zbolel. Konec leta 1946 se je vračal domov bolan. Pozdravili so ga v goriški bolnišnici.

Leta 1959 je Ivan spoznal svojo bodočo ženo Karmelo Prinčič in se z njo poročil 16.01.1960 v Števerjanu. Še v istem letu mu je žena Karmela rodila hčerko Mirjam, kasneje pa še tri otroke: Livia, Petra in Liliano.

Bil je zelo dober in skrben družinski oče; svoje otroke je imel zelo rad in se je trudil, da jih je versko vzgajal.

**Mladinski krožek
"F.B. Sedej"**

prireja

2. ZASELEK '98

in vabi vse Števerjance k udeležbi turnirja v

nogometu po zaselkih,

ki se bo odvijal od 13/07 do 18/07

na nogometnem igrišču na Jazbinah.

PRIDI TUDI TI !!!

Prijavi se pri Marjanu Drufovka ali Ediju Skok!

KRIŽANKA

1	2	3		5	6	7	8	9			10	11
12			13	14		15		16			17	
		18	19					20			21	
22	23			24			25		26			
27					28			29				30
31			32	33		34		35			36	
	37		38				39		40		41	
42						43				44	45	
		46			47							

D&D

VODORAVNO:

1. najmanjši delec kemijskega elementa; 5. Edgar Degas; 7. Palermo; 9. gojen, bodeč grm z užitnimi jagodami; 12. del obraza; 13. begunec, izseljenec; 17. osebni zaimsek; 18. italijanski pevec Luca; 20. Anton Ingolič; 21. skupina dveh oseb; 22. azijska država; 24. stanje človeka; 27. dvignjeni del cerkve, namenjen orglam in petju; 28. sedenje; 29. združna organizacija različnih tipov (npr. kmetijski); 31. Arnold Zweg; 32. to, kar pridelamo; 36. Ravenna; 37. tisti, ki so kam povabljeni in pogoščeni; 39. podstrešje; 42. obveznosti, skladi, viri, ki jih kdo ima; 43. avtomatska telefonska centrala; 44. velelnik glagola dati; 46. Anton Čemov; 47. narediti kaj enako.

NAVPIČNO:

1. splošen pojem za zgodovinsko obdobje; 2. Torino; 3. nagrada za najboljše filme, režiserje, igralce...; 5. nagla začepitev žile z drobnim krvnim strdkom; 6. kanalska popevka Celine; 7. priljubiti, prikupiti; 8. Aalto Alvar; 9. hunski kralj; 10. kdo se iz veselja, nepoklicno ukvarja s čim; 11. mlečni izdelek, 13. Emi Rihter; 15. množica ljudi; 16. gol; 19. Alija Košir; 21. izraža opozorilo, naj bo kdo tiho; 23. olesenela mladika trte; 25. pomanjševalnica za oko; 26. zlato (it.); 30. prisežnik pridevnika lahek; 32. lajanje psička; 33. slovenska radijotelevizija; 34. Dorni Erika; 35. Koper; 38. čebeli podobna žuželka; 40. žensko ime; 41. ime pevc Smolarja; 42. Ptuj; 43. Antoni Robert; 45. Aleksander Tairov.